

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Euthyphro (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

ad animam pertinentiū, eiusq; pastor optimus quid illi adhibēs meliorē efficit? quid nos huic potissimū respondebimus, ut minus de nobis ipsis deq; ætate nostra erubescamus? MIN. Quid dicā nescio. S O. At turpe nimirū utriusq; nostrū animis est, si quæ sibi ipsis bona, malaue sunt ignorare, quæ uero ad corpus, & ad alia pertinet, cognoscere uideatur.

ARGVMENTVM MARSILII FICINI FLORENTINI
in Euthyphronem, uel De sanctitate.

EVTHYPHRO totus in cōsutatione uersatur. Quo factum est, ut nōnulli Platonico hunc librū quemadmodum Euthydemum & Hippiam, litigiosum uocauerint. Sed reuera, dum falsas Euthyphronis de sanctitate opiniones Socrates cōsutat, uenantibus ueritatem illius uestigia signat. In hoc igitur libro, atq; etiā in Gorgia sanctitatem Plato nominat eam iustitiæ partem, quæ suum deo tribuit. Suum tribuit deo qui illa quæ sine medio accepit à deo, deo reddit. Corpus quidem ut Plato in lib. De natura disputat, ab elementis quatuor, naturalē speciei cōplexionem à cœlestibus spheris, partes animæ quæ trahuntur affectibus à demonibus & animis siderum spherarumq; suscepimus: rationem uero ac mentē nostri parentis imaginē, ab ipso mundi totius opifice sine ullo cœlicolarum aut demonum ministerio. Hæc itaq; dei sunt, hæc deo reddenda, atq; hæc retributio sanctitas nūcupatur. Quam præcedit pietas, religio sequitur. Est enim pietas dei parentis agnitio. Sanctitas, eius quod dei est, deo agnito retributio. Religio, eius quod deo redditum est assidua meditatione iustisq; operibus cum deo ipso indissolubilis religatio: ut merito sapiens ille dixerit, funiculum triplicem difficile solui, funiculum inquam ex pietate, sanctitate, religioneq; cōnexum. Pietas sanctitatē excitat, sanctitas pietatē cōfirmat & sancit. Sanctitas quoq; religionē mouet. Religio religat sanctitatē: prius enim hoc uel instinctu, uel inspiratione, uel admonitione opus est, quo deum unum nostrum esse parentem fide indubia cogitemus, quam pietatem esse uolunt. Cum quis ista cōcepit, mox omnē mentis & rationis intentionē in deum noscendum amandumq; figit. Atq; hūc in cognoscenda amandaq; diuinitate frequentē intuitum sanctitatē Mercurius quoq; definit. Ex hac flagranti in deum intentione mentisq; ardore fit ut omnia dei opera, insituta, mādāta meditēmur exerceamusq; & assiduo quicquid ad eius uenerationē pertinet, relegamus. Quamobrem nos ipsos relegendo religātes deo, religiosi sumus. Hac autē definitione & distinctione præmissa, quæ de sanctitate in Euthyphrone, uel alibi à Platone dicitur, perspicua sunt. Cumq; dicitur sanctum quod amatur à deo, uerum est: sed quia sanctum, amatur à deo, nō quia amatur est sanctum. Et quia amatur amatum est, nō tamen quia amatum, amatur: quoniā nō idem est omnino sanctum atq; amatum. Neq; enim sanctitatis ratio in ipso amatum esse, sed ipsa potius retributione ac deuotione cōsistit. Præterea cum dicitur, Sanctitas cura ministra dei, uerum quoq; dicitur. Sed ad quod opus dei ministra ad cōuersionem animæ. Opus enim dei est, creare, cōuertere, purgare, illuminare, perficere. Cum primum per pietatis insāctum inspirādo cōuertere deus ad se incipit animum, illa ipsa assensio qua sese libenter in cōuertentem deum animus ipse restituit, sanctitas nūcupatur, quæ quidem ministra dei est ad cōuersionē perficiendā. Ad dicitur postremo. Sanctitas scientia uouendi, & sacrificiādi deo. hoc maxime ad religionē pertinet, quæ sanctitatē ut diximus, comitatur. Uouendo petit, sacrificando dat. Quid petit à deo? seipsum. Quid deo dat? seipsum. Ideam si quæ in mente diuina est petit, quam Mercurius petijt à Pimandro. Dat autem naturam suam Idea paricipem.

Pietas

Sanctitas

Religio

Funiculus

indissolubilis

EVTHYPHRO PLATONIS, VEL DE SANCTITATE.
EVTHYPHRO SOCRATES.

QUID noui ō Socrates accidit, quod prætermittens exercitationes in Lycio, circa regis porticū hic uersaris? Neq; enim causa nūc tibi ulla est, quæ admodum mihi ad regem. S O C. Nō causam hanc Euthyphro, sed accusationem Athenienses uocant. E V T. Quid ais? num te aliquis accusauit? Non enim te alium accusasse putarem. S O C. Nō sanè. E V T. At uero te alius? S O C. Prorsus. E V T. Quis iste? S O C. Nec ipse quidem ō Euthyphro uirum hunc satis agnosco. Iuuenis enim quidem & ignotus esse uidetur: uocāt autem illum ut puto Melitum ex Pittheo populo, si quem tu Pitheū Melitum noscis prolisq; defluisq; capillis, aquilino & gibboso naso, barbaq; rara. E V T. Haud recordor ō Socrates, sed cuius te reum fecit? S O C. Cuiuscunq;. In ea tamē ut mihi uideēt accusatione nō ut ingenerosus se gessit. Nam iuuenem hominem rem tantam nouisse, non uile quiddam est. Ille siquidem ut ait, quomodo iuuenes corrumpantur, & qui eos corrumpant, intelligit: ac sapiens propemodū apparet, meamq; inscitiam cōspicatus quasi suos æquales peruertam, ad patriam me uelut ad matrē

Occasio
dialogi